

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 326/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Renátou Murínovou, Námestie Hrdinov 7 – 8, Levice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 CoD 2/2018 z 27. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2018 (v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu) a zároveň aj v listinnej podobe 12. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie v záhlaví označených základných práv zakotvených v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Listine základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoD 2/2018 z 27. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 D 237/2014-379 z 22. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 D 237/2014-375 zo 6. novembra 2017. K sťažnosti bol súčasne pripojený návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty podľa § 122 Civilného sporového poriadku.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v dedičskej veci po nebohom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bol sťažovateľ ako jeho dedič (syn) účastníkom konania o dedičstve vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 D 237/2014, v ktorom podal tri návrhy na zabezpečenie dedičstva a štyri návrhy na neodkladné opatrenia. Predmetom dedičstva po poručiteľovi bol aj byt [REDAKOVANÉ] nachádzajúci sa v bytovom dome [REDAKOVANÉ], ktorý bol vydražený za 75 700 eur a na „majetkových hodnotách patriacich do dedičstva tak počas dedičského konania vznikla značná škoda“.

3. Sťažovateľ opisujúc skutkový stav veci a svoje vlastné právne hodnotenie konania o dedičstve ústavnému súdu navrhuje, aby vyslovil nálezom, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru. Súčasne žiada zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a domáha sa aj úhrady trov právneho zastúpenia.

4. Sťažovateľ súčasne v sťažnosti uznal, že ústavnú sťažnosť podáva oneskorene (lehota na podanie sťažnosti začala podľa neho plynúť od 21. mája 2018, keď napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť, pozn.), požiadal však ústavný súd osobitným návrhom o odpustenie zmeškania tejto lehoty, ktorej sa nedopustil z vlastnej viny, keďže nemal riadne a včas prideleného advokáta. Sťažovateľ poukazuje na to, že ústavný súd by mal v tomto prípade primerane použiť ustanovenie § 122 Civilného sporového poriadku.

5. Z obsahu sťažnosti a aj na okresnom súde ústavný súd zistil, že sťažovateľ namietal napadnuté uznesenie krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2018. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 4. septembra 2018, teda je

zrejme, že ústavnému súdu bola doručená zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti.

6. Podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o nich dozvedieť, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje predĺžiť túto lehotu.

7. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu „ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná ústavnému súdu po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie“ (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti – rozhodnutie I. ÚS 38/98, ako aj ďalšie napr. I. ÚS 265/2015, III. ÚS 643/2015, II. ÚS 622/2016, I. ÚS 620/2017).

8. Keďže lehotu uvedenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ zjavne nedodrжал a nemožno v tomto prípade v konaní pred ústavným súdom aplikovať navrhovaný postup podľa § 122 Civilného sporového poriadku, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu, že bola podaná oneskorene podľa § 25 zákona o ústavnom súde.

9. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok (pre jej oneskorené podanie), ústavný súd nemal dôvod zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa a nedostatkami sťažnosti (priložené splnomocnenie vykazuje vady, pretože nie je v ňom presne identifikované konanie, ktorého sa týka, pozn.).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018